

дове въ самата тѣснаина на прохода и, когато тракийцитѣ пуснали колата, македонцитѣ наклѣкали на колѣнѣ единъ до другъ, издигнали щитовѣтъ си и образували по тоя начинъ една металическа покривка, по която спуснатитѣ кола прѣминали безъ да поврѣдятъ мнозина. Като разпръсналъ тия траки, Александъръ прѣминалъ планината, разбилъ трибалитѣ и дошълъ до Дунава, дѣто го чакала гръцката флота. За да заплаши и заддунавскитѣ варвари, които били сжщо събрали войска противъ него, той прѣминалъ една нощъ съ частъ отъ войницитѣ си на другия брѣгъ, нападналъ ненадѣйно събралитѣ се гети и ги разпръсналъ. Слѣдъ това той взелъ отъ всички племена отъ двѣтъ страни на Дунава залогъ за вѣрность, завърналъ се назадъ и заминалъ да покорява персийското царство въ Азия.

Слѣдъ смъртъта на Александра царството му било раздѣлено между воеводитѣ, които започнали войни съ възстаналитѣ подвластни народи и помежду си. Отъ тия безредици се възползували келтитѣ, които били отъ по-рано загнѣздени въ сѣверозападния жгълъ на полуострова. Тѣ привикали огромни тълпи свои съплеменници отъ сѣвернитѣ брѣгове на Адриатическо море, изтрѣбили трибалитѣ, настанили се здраво въ Босна и Сърбия, дѣто се и най-дълго врѣме задържали, а слѣдъ това разграбили и унищожили почти всички земи на полуострова. Едни отъ келтитѣ прѣминали въ Мала-Азия, дѣто за дълго врѣме запазили езика и войнственостъта си, а други се настанили въ Тракия и си основали царство съ столица Тиле, вѣроятно въ Казанлъшката долина (въ 278 г.). Тукашнитѣ келти живѣели отъ постоянни грабежи въ съсѣднитѣ земи и отъ данъци, които налагали на крайбрѣжнитѣ гръцки градове и на покоренитѣ племена. Поради непрѣкъснати войни келтитѣ постоянно намалявали, додѣто най-послѣ слѣдъ 66 годишно сжществуване държавата имъ била унищожена отъ подвластнитѣ имъ траки, които възстанали и възобновили старата си самостоятелность, но скоро слѣдъ това се появили всемирнитѣ завоеватели — римлянитѣ, които покорили цѣлия полуостровъ.